

KAARINA RIIKONEN RATKAISEE

CRIME
TIME

MURHA TOIMITUKSESSA MARJA AARNIPURO

Marja Aarnipuro

Murha toimituksessa

Kaarina Riikonen ratkaisee, osa 8

Helsinki

1. painos

© 2025 Marja Aarnipuro

CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kannen ulkoasu Perttu Lämsä
Taitto Noora Ohvo
ISBN 978-952-850-182-4
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Hän tunsi iskun ylävartalollaan, sitten toisen ja kolmannen. Rintakehään levisi polttava tunne, aivan kuin se olisi revennyt. Jotain lämmintä valui ulos. Kipua ei tullut. Vain ihmetys siitä, mitä oikein oli tapahtunut. Sitten kaikki pimeni.

Luku 1

– Ai, ai! Senkin pieni terroristi! Kaarina Riikonen kiljui ja veti jalkansa ylös tuolille turvaan lattianrajassa kieppuvan karvapallon neulanteräviltä naskalihampailta. Pienikokoinen otus, jonka korvat ja tassut näyttivät suhteettoman suurilta sen miniatyyriseen kroppaan verrattuna, tuijotti häntä pää kallellaan. Se näytti pelottavan terroristin sijaan pikemminkin viattomalta pikku enkeliltä. Näky oli niin huvittava, että se sai pureman aiheuttaman kivun laantumaan ja Kaarinan purskahtamaan nauruun.

Äkkiä Turre ilmestyi paikalle ja tuuppasi pentua kuonollaan. Vanha cairnterrieri päästi kurkustaan matalan murahduksen, jonka tehosta pentu istahti niille sijoilleen. Neljäntoista vuoden ikäinen Turre on maailman paras kasvattaja, paljon parempi kuin me ihmiset, Kaarina mietti. He olisivat hätää kärsimässä ilman ikämies-Turren apua.

Tintin pikkuruiset maitohampaat olivat terävät kuin tikarit, ja pentu käytti niitä ahkerasti hereillä ollessaan. Se puri kaikkea, mikä liikkui, ja siksi perheenjäsenet olivat keksineet käyttöönsä mitä mielikuvituksellisempia suojautumiskeinoja naskalihampaita vastaan. Kun Tintti oli

erityisen villillä tuulella, he kulkivat sisällä kumisaappaat jalassa tai voitelimat sukkansa etikalla.

Riikosilla oli vuosien varrella ollut monta koiraa, mutta ei yhtään niin ärhäkkää kuin Tintti. Kaarinaa pennun temperamentti huvitti, mutta häntä myös hieman pelotti ajatus siitä, millainen Tintistä mahtaisi kasvaa.

– Herranen aika! Kaarina havahtui siihen, että uniltaan herännyt pentu oli kiidätettävä ulos viipymättä. Tintin siisteyskasvatus oli vasta alussa, eikä sitä saanut laiminlyödä, jos halusi oppien juurtuvan. Hän ei halunnut käyttää sanomalehtiä lattiamattoina yhtään pidempään kuin oli pakko.

Mistähän ihmiset löytävät pissa-alustoja sitten, kun kukaan ei enää tilaa paperisia sanomalehtiä? Kaarina mietti kaapatessaan Tintin kainaloonsa. Lämpömittari näytti kuuttatoista astetta, joten ulos lähtiessä riitti, kun tökkäsi lipokkaat jalkaan.

Kaarina itse kävi kaivamassa kuivikkeet taloyhtiön lehtiroskiksesta. Riikosille ei ollut tullut painettua Hesaria enää vuosikymmeneen. Se johtui Turresta, joka oli herännyt joka aamuyö postiluukun kolahduksiin ja rynnistänyt eteiseen raivon vallassa. Koiran kirsu oli ollut verillä, ja koko rappu oli herännyt Turren rynnäkköön – myös alakerran iäkäs pariskunta.

Jari oli yrittänyt ratkaista tilanteen asentamalla ylimääräisen välioven ääntä eristämään, mutta Turrea se ei ollut hidastanut. Koira kuuli lehdenjakajan lähestymisen sen läpi aivan yhtä tarkasti kuin ennenkin. Ainoa hyöty väliovesta oli se, että Turre ei enää loukannut kuonoaan metalliseen postiluukkuun. Nyt se kuitenkin jymäytti päänsä välioveen,

ja niinpä Kaarina oli lopettanut paperilehden tilauksen pelätessään, että Turre saisi törmäyksistä aivovaurion.

Kaarina kuuli puhelimen piippaavan taskussaan, mutta kädet täynnä cairnterrierinpentua hän ei voinut katsoa, keneltä viesti oli tullut. Ulkona Kaarina ei päästänyt koira-vauvaa heti sylistään, vaan kantoi sen takapihan nurmikko-kaistaleelle. Laskettuaan pennun maahan hän kaivoi puhelimen esiin.

Viesti oli Veera-Kaisalta. Kaarina vilkaisi kelloa puhelimen näytöltä ja rypisti kulmiaan. Miksi tytär viestitteli tähän aikaan, kesken koulupäivän? Oliko jotain sattunut?

Mamma, äsken tapahtui jotain pelottavaa. Mua ahdistaa.

Kaarina säikähti. Hän huomasi lihastensa jännittyvän, ja tuntui kuin vatsaan olisi asettunut kivi. Hän naputti kädet vapisten vastauksen:

Mitä on tapahtunut? Missä olet? Soita heti!

Kaarina tarkkaili syrjäsilmillä pentua. Hänen harmikseen Veera ei pyynnöstä huolimatta soittanut. Nuoret eivät nykyään halunneet puhua puhelimessa.

Mitä pelottavaa? hän kirjoitti. Vastaus tuli onneksi saman tien:

Joku tyyppi seurasi minua ja Ellaa. Ensin vaatekaupassa ja sitten vielä kahvilaan, kun mentiin sinne pako.

Sydän hyppäsi Kaarinan kurkkuun. Nuoret tytöt olivat alttiina monenlaisille vaaroille, sillä kaupungilla kulki jos jonkinlaista perversiteettiä, huumekauppiasta ja namusetää. Kaarinalla itselläänkin oli kokemusta stalkkerista, joten ajatus Veeran joutumisesta vainoajan kohteeksi sai hänet lamaantumaan. Kaarina olisi halunnut kysyä, mitä Veera ja Ella olivat kesken koulupäivän vaatekaupassa tehneet,

mutta hillitsi itsensä. Abivuoden syksy oli vasta aluillaan, ja lukion viimeisellä luokalla oli usein hyppytunteja.

Kuka sinua seurasi? Tunsitko? Ja missä se tyyppi nyt on? Onko siellä vartijoita tai poliiseja, joilta voitte pyytää apua? Oletteko vielä kahvilassa? Älkää lähtekö sieltä yksin, hän kirjoitti painaen jokaista näppäintä hieman tavallista voimakkaammin. Hän tajusi oman levottomuutensa heijastuvan viestiin, eikä se olisi omiaan rauhoittamaan Veeraa, mutta tilanteen vakavuus ei antanut tilaa kaunistelulle. Kaarinan etusormi alkoi väsyä näpyttelemiseen. Hän oli yrittänyt opetella kirjoittamaan näppärästi peukaloilla, mutta häneltä se ei ottanut sujuakseen.

Nyt ollaan ihan turvassa. Ärsyttää vaan. Puhutaan kotona.

Kaarina huokasi. Oli pakko tyytyä turhauttavan niukan tietoon tapahtuneesta ja odottaa Veeran kotiintuloa.

Tule suorinta tietä kotiin ja mahdollisimman pian, hän vielä viestitti ja sai vastaukseksi peukutuksen.

Tintti pyörähteli innoissaan ympäriinsä ja nuuhki jokaista ruohonkortta. Se näytti suloiselta vaaleanpunaisessa, kristallein koristetussa pannassa, jonka Veera-Kaisa oli sille hankkinut. Kaarina käytti aina talutinta, sillä ajatus koiran karkaamisesta ja päätymisestä auton alle kylmäsi häntä. Heidän edellinen koiransa oli aikanaan kadonnut, ja vaikka Minttu oli myöhemmin löytynyt, tapaus oli jättänyt Kaarinan sieluun niin syvän haavan, ettei hän halunnut kokea vastaavaa uudelleen.

Alun perin he eivät olleet aikoneet hankkia uutta koiraa edelliskesänä sydämen vajaatoimintaan menehtyneen Mintun tilalle. Olisi ollut järkevää olla ottamatta pentua,

sillä lapset olivat aikuistumassa ja lentämässä pesästä: Petri oli jo Turussa opiskelemassa ja Veera-Kaisa seuraisi varmastikin veljensä esimerkkiä kotoa lähtemisessä saatuaan lukion päätökseen. Kun Turrekin muutaman vuoden sisällä väistämättä matkaisi sateenkaarisillalle, hän ja Jari olisivat vihdoin vapaita tekemään kahdestaan, mitä halusivat.

Mintun kuoleman aiheuttama suru oli kuitenkin saanut Kaarinan toisiin ajatuksiin. Hän ei halunnut, että koira-kaveriin tottunut Turre joutuisi elämään yksin. Lisäksi ajatus siitä, että Turren jälkeen he Jarin kanssa vain istuisivat kaksistaan kotona, tuijottaisivat televisiota ja pelaisivat Angry Birdsia illasta toiseen, tuntui sietämättömältä. Koti ilman koiraa oli kuollut. Niinpä Kaarina oli keneltäkään kysymättä tarttunut toimeen, etsinyt kennelin, varannut pennun ja ilmoittanut Jarille ja Veeralle, että he menisivät ”vain katsomaan” yhtä pentua. Kun Tintti sitten lipoi karhealla kielellään Jarin kasvoja ja nukahti Veeran syliin, asia oli selvä. Parin viikon päästä he hakivat Tintin kotiin, naskalihampaineen päivineen.

– Pissaahan nyt, Kaarina hoputti pentua, joka keskittyi kaikkeen muuhun kuin tarpeidensa tekemiseen. Tintti säpsähti ohi kiitävää pyörää ja pelästyivät maassa pomppivaa lintua. Kaarinan äänen kuultuaan pentu vilkaisi häntä ja lopulta – hyvänen aika – kyykistyi pissalle.

– Arvasinhan minä, että olet nero, Kaarina sanoi hymyillen ja nosti pennun syliinsä.

Sisällä Turre seurasi tarkasti vierestä, kun Kaarina kantoi pikkukoiran pentuaitaukseen ja laski sen Veeran valitsemalle vaaleanpunaiselle pedille. Pihaseikkailun väsyttämä Tintti nukahti ennen kuin sen kylki ehti edes koskettaa

pehmeää alustaa. Kaarina vilkaisi Turrea, ja hänestä näytti kuin koiravanhus olisi nyökännyt hänelle tyytyväisenä ennen kuin se laskeutui lattialle aivan aitauksen viereen, päästi raskaan huokauksen ja sulki silmänsä.

Kaarinalla ei ollut aikaa päiväunille, sillä hänen oli hyödynnettävä jokainen hetki, jonka pentu nukkui. Työn alla oli kansijuttu laulaja Nadja Helmisestä, joka oli viimeinkin suostunut haastateltavaksi herkästä aiheesta: taannoisesta itsemurhayrityksestään.

Haastattelu oli tehty Nadjan omakotitalossa Laajasalossa, samassa paikassa, josta Kaarina oli edelliskeväänä löytänyt laulajan henkitoreissaan. Silloin hän oli elvyttänyt ihmistä ensimmäistä kertaa elämässään ja onnistunut pitämään Nadjan hengissä ensihoitajien saapumiseen asti. Nainen oli yrittänyt itsemurhaa lääkkeillä.

Jutun aihe oli sellainen, jota yksikään media ei voinut käsitellä ilman asianomaisen lupaa, joten tapahtuma-aikaan Kaarinan juttu oli jäänyt tekemättä. Kun säällinen aika itsemurhayrityksestä oli kulunut, Kaarina oli ottanut yhteyttä Nadjaan. Hän oli soittanut laulajalle viikoittain ja vihdoinkin Kaarinan periksiantamaton työ oli palkittu. Vaikka pyytäjää oli ollut monia, Nadja oli halunnut kertoa asioistaan nimenomaan Kaarinalle, jonka toiminta oli pelastanut hänen henkensä. Naisen tarina oli sydäntä särkevä kertomus yksinäisyydestä ja liki sairaalloisesta läheisriippuvuudesta, joka oli johtanut itsetuhoisuuteen erään miehen kuoltua.

Tästä tulee elämäni juttu, Kaarina ajatteli, mutta päätti kuitenkin vilkaista sähköpostit ennen kuin jatkaisi kirjoittamista. Ylimmäisenä viestiluettelossa oli kutsu toimitusjohtajan sihteeriltä:

Info henkilöstölle klo 13.00 Teamsissa.

Mistähän mahtaa olla kyse tällä kertaa? Kaarina mietti. Todennäköisesti taas uusista koronaohjeista, hän arveli ja hyväksyi kutsun napauttamalla.

Lähes tautivapaan kesän jälkeen virustartuntojen määrä oli jälleen nousussa, kun ihmiset olivat palailleet lomiensa jälkeen työpaikoille ja suljettuihin tiloihin. Kaarinaa ei harmittaisi, vaikka heidät määrättäisiin taas täysiaikaiseen etätööhön – itse asiassa hän toivoi sitä. Ylivilkkaan koiranpennun kasvattaminen olisi huomattavasti helpompaa, kun voisi tehdä töitä kotona.

Luku 2

Tiedotustilaisuuden alkuun oli vain viisi minuuttia, kun Kaarina kuuli oven kolahtavan. Hän nousi läppärinsä äärestä, kiiruhti eteiseen ja tempaisi tyttärensä syleilyyn.

– Olen ihan okei, Veera-Kaisan tukahtunut ääni kuului Kaarinan kainalosta. Hän hellitti otteensa, tarttui tyttöä lujasti olkapäistä, työnsi tämän käsivarren mitan päähän itsestään ja katsoi tiukasti silmiin.

– Kuka teitä seurasi? hän kysyi.

– En minä tiedä. Joku tyyppi.

– Mies vai nainen? Nuori vai vanha? Kaarina tiukkasi.

– Mies, Veera vastasi. – Ei se mikään nuori ollut, mutta ei myöskään niin vanha kuin te iskän kanssa.

Jossain muussa tilanteessa Kaarina olisi voinut loukkaantua ikäänsä koskevasta huomautuksesta, mutta huoli peitti närkästyksen alleen.

– Ja mitä se tyyppi halusi? hän kysyi.

– En minä tiedä, Veera sanoi turhautuneena ja ravisti Kaarinan kädet harteiltaan. – Joku pervo se varmaan oli, nuorten naisten perään kuolaaja. Se häipyi, kun odotettiin Ellan kanssa kahvilan yläkerrassa tarpeeksi kauan. Ei

onneksi uskaltanut tulla sinne asti meidän perässä.

Kaarina päätti kysyä rikostoimittajakollegaltaan, saisiko Veeralle tapahtuneen perusteella luvan pippurisumuttimeen, vai mitä ne itsepuolustukseen tarkoitettut suihkeet nyt olivatkaan. Vai pitäisikö hänen ohjeistaa tytärtään kantamaan mukanaan matkakokoista hiuslakkapulloa? Kaarina päätti olla sanomatta mitään ennen kuin selvittäisi, tulisiko hän samalla kehottaneeksi tytärtään rikokseen.

– Pääasia, että olet nyt turvassa, kulta, hän sanoi ja halasi Veeraa vielä kerran. – Jutellaan tästä vielä iskänsä kanssa.

– Joo, joo, oon jo ihan okei, Veera sanoi, haki Tintin pentuaitauksesta ja kantoi sen huoneeseensa. Turre seurasi kaksikkoja kuin varjo.

Kaarina palasi läppärinsä ääreen ja klikkaili hiirellä itsensä Teams-kokoukseen. Vaikka hän usein suhtautui uudistuksiin vastahakoisesti, koronakevään aikana hän oli oppinut pitämään tästä digitaalisesta alustasta, joka mahdollisti tiedonsaannin, keskustelut ja videopalaverit. Reaaliaikainen chattailu työkavereiden kanssa oli lähes yhtä koukuttavaa kuin sosiaalisen median selaaminen, johon Kaarina toisinaan uppoutui liiankin pitkäksi aikaa.

Ruudulla vilkkui kymmeniä nimikirjaimia pienissä palloissa, ja uusia ilmestyi jatkuvasti. Vain muutamalla osallistujalla oli kamera päällä. Erään naisen kamera oli auki ilmeisesti vahingossa, sillä hän liikehti ruudulla pukeutuneena kukalliseen aamutakkiin. Hänen tukkansa sojotti holtittomasti eri suuntiin. Ehkä hän on juuri herännyt, Kaarina mietti huvittuneena.

Tasan kello 13.00 toimitusjohtajan vakavat kasvot ilmesivät ruudulle. Hänen tavallisesti leveä hymynsä oli poissa.

– Kiitos, että pääsitte mukaan tähän infotilaisuuteen näin lyhyellä varoitusajalla, hän aloitti.

Kaarinan vatsaa kouraisi. Toimitusjohtajan ilmeestä näki, että kyse ei ollut tavallisista koronaohjeistuksista. Oli kohan jotain vakavaa sattunut?

– Kuten olette jo aiemmissa henkilöstöinfoissa kuulleet, lehtiemme tilausliikevaihto on jo pitkään ollut jyrkässä laskussa. Meidän on tehtävä rakenteellisia uudistuksia ja nopeutettava siirtymää digitaaliseen liiketoimintaan, jotta voimme olla menestyvä mediatalo tulevaisuudessakin.

Kaarina hengitti syvään peläten, mitä kuulisi seuraavaksi.

– Taloudellisista ja tuotannollisista syistä käynnistämme muutosneuvottelut, jotka koskevat koko henkilökuntaa lukuun ottamatta päätoimittajia. Alustavan arviomme mukaan mahdolliset työsuhteen päättymiset tai oleelliset muutokset työsuhteen ehdoissa voivat kohdistua enintään kahteenkymmeneen henkilöön. Neuvottelut kestävät kuusi viikkoa.

Kaarinan silmissä sumeni ja hän tunsu, miten maailma alkoi keinua. Hänen oli painettava jalkapohjia tiukasti vasten lattiaa pysyäkseen pystyssä. Kaksikymmentä henkilöä – se oli valtava määrä. Kylmä väre kulki hänen selkäpiitään pitkin, ja seuraava ajatus sai hänet hytisemään.

Se tapahtuu nyt. Minä saan potkut.

Kaarina tuijotti eteensä kuin hypnotisoituna, eikä kuullut, mitä toimitusjohtaja sanoi infon lopuksi. Hänen korvissaan kohisi kuin valtava aalto olisi lyönyt rantaan. Hän havahtui vasta, kun tunsu työtäisyn pohkeessaan. Turre oli vaistonnut hänen tuskansa ja tullut lohduttamaan.

Kaarina nosti vanhan koiran syliinsä ja painoi kasvonsa sen karheaan turkkiin tuntien, miten Turren läsnäolo rauhoitti hänen sydämensä tykytystä.

– Voi Turre kulta, miten meidän nyt oikein käy? hän kuiskasi, silmät kostuen.

Kaarina oli aloittanut Viikko-lehden toimituksessa yli kymmenen vuotta sitten. Vuosien aikana hän oli ehtinyt haastatella satoja julkisuuden henkilöitä, ja hänen kirjoittamansa kansijutut olivat myyneet ilahduttavia määriä lehden irtonumeroita. Kaarina oli aina olettanut, että jatkaisi lehdessä eläkeikään saakka, vaikka tuo rajapyykki tuntuikin siirtyvän yhä kauemmas tulevaisuuteen.

Viime aikoina hän oli kuitenkin alkanut tuntea olonsa epävarmaksi. Ala oli muuttunut: alle kuusikymppiset lukivat uutisensa ja muut jutut puhelimesta ja vain vanhemmat sukupolvet tilasivat yhä printtilehtiä. Rahavirtojen ehtyessä Viikko-lehden digitalisointia oli kiihdytetty. Vaikka suurin osa lehden tuloista tuli yhäkin painetun lehden tilauksista, Kaarina ymmärsi, ettei tämä malli kestäisi ikuisesti. Heidän täytyisi kehittää digituotteitaan, jotta sisällön tuotantoa voitaisiin jatkaa.

Aiemmin yhden pitkän jutun kirjoittaminen viikossa oli suunnilleen riittänyt toimittajan työpanokseksi, mutta median murroksen myötä tahti oli kiihtynyt ja vaatimukset kasvaneet. Kaarinakin oli opetellut käyttämään monimutkaiseksi kokemaansa verkkojulkaisujärjestelmää, johon artikkelit piti syöttää. Digiainana hänen myös odotettiin tuottavan jutuista useita versioita, keksivän erilaisia verkko-otsikoita, kehittävän kiinnostavia jakotekstejä sosiaaliseen mediaan ja jopa kuvaavan videoita tai esiintyvän niissä.

Podcasteistakin oli ollut puhetta.

Muutos oli ollut erityisen tuskallinen Kaarinalle, joka arvosti työssään rauhallista ja perusteellista työtapaa. Hän halusi tehdä haastattelut ajan kanssa, purkaa muistiinpanot ajatuksella, kirjoittaa ensimmäisen version harkitusti, nukkua sitten yön yli ja käsitellä tekstin tuorein aivoin toiseen ja ehkä vielä kolmanteenkin kertaan. Uudenlainen työ ei sujunut häneltä vieläkään kitkattomasti. Kaarina suorastaan inhosi digitalisaatiota, mutta samalla hän soimasi itseään siitä, että oli vastustanut vääjäämätöntä kehitystä kynsin hampain. Nyt hän pelkäsi asenteensa kostautuvan: tuskinpa mediatalo halusi pitää kiinni ikääntyvästä, kärktyisästä työntekijästä, joka vastusti kaikkea ja toimi kuin hidaste-tussa elokuvassa. Mitä enemmän Kaarina tilannettaan poh-ti, sitä varmemmaksi hän tuli siitä, että oli vaarassa menet-tää työpaikkansa.

Teams-sovelluksesta kuului taukoamaton kilinä. Vaik-ka merkkiäänät häiritsivät keskittymistä, Kaarina ei ollut malttanut hiljentää niitä, hän oli siihen aivan liian utelias. Hän halusi aina tietää ensimmäisenä, mitä tapahtui. Kaa-rina vilkaisi läppärinsä ruutua ja huomasi, että toimittajien ja kuvaajien omassa keskustelukanavassa velloi jo vilkas kes-kustelu.

Vittu! kirjoitti kiihkeästä luonteestaan tunnettu valo-kuvaaja Paavo Sutela. *Meidät heitetään varmasti pihalle ensim-mäisenä. Ensin meidät siirrettiin yhteiseen pooliin, ja nyt var-maan aletaan ostaa kaikki kuvat freelance-kuvaajilta.*

Vielä muutama vuosi sitten Viikko-lehden toimituksessa oli ollut omia kuvaajia, mutta heidät oli tehostamissyistä siirretty talon yhteiseen kuvatoimitukseen. Paavo Sutela oli

vastustanut tätä muutosta näkyvästi ja kuuluvasti, mutta turhaan. Nyt kuvaaja ennusti vielä synkempiä aikoja itselleen ja kollegoilleen. Sutelan rajut ilmaukset värisyttivät Kaarinaa, sillä ne toivat mieleen tarinan, jonka toinen kollega, rikostoimittaja Pekka Nyman oli aikanaan miehestä kertonut.

Pekan mukaan Sutela oli nuorena joutunut kapakkatappeluun ja lyönyt ryyppykaveriaan kahvallisella, lähes kilon painoisella tuopilla niin pahasti, että tämä oli joutunut sairaalaan. Sutela oli saanut tapauksesta ehdollisen tuomion ja hänet oli määrätty maksamaan korvauksia uhrille. Tuomiosta huolimatta Sutelan käytös ei ollut täysin rauhoittunut. Tiedettiin, että hän saattoi juopotella rankasti, ja alkoholi sai hänen aggressiivisen puolensa esiin. Tämä oli nähty myös toimituksen vetäytymisissä ja juhlissa, joista Sutela oli joskus jouduttu poistamaan väkisin.

Onko niin, että ne, jotka tulivat viimeisinä, joutuvat lähtemään ensimmäisinä? yksi nuorista digituottajista kysyi huolestuneena Teamsissa.

Ei se aina mene suoraan niin, luottamushenkilö vastasi rauhoittavasti.

Kaksikymmentä! toimitussihteeri Liisa Tolvanen kirjoitti kauhistuneena. *Kuka täällä jatkossa tekee kaiken työn?*

Kaarina seurasi keskustelua hiljaa, kykenemättä osallistumaan. Hän pelkäsi, että jos hän kirjoittaisi ruudulle jotain, hänen pahimmat pelkonsa kävisivät toteen.

Huomenna kello 9.00 työterveyshuollon tilaisuus, luottamushenkilö tiedotti. *Kannattaa tulla paikan päälle. Kutsu on teillä kaikilla sähköpostissa.*

Hah hah, saadaan ryhmäterapiaa! Paavo Sutela kirjoitti

pilkallisesti. *Arvatkaa kahdesti, tulenko? Vitut! Mä lähdän dokaamaan.*

Kaarina sulki läppärinsä kannen. Hän ei kykenisi enää tänään keskittymään Nadja Helmisen haastattelun kirjoittamiseen tai edes kollegoiden kanssa viestittelyyn. Onneksi jutun deadline oli vasta maanantaina, ja Kaarinalla oli ruhtinaalliset neljä päivää aikaa kirjoittaa ja editoida teksti ja tarkistuttaa repliikit Nadjalla, jos lasi viikonlopun mukaan.

Hän yritti soittaa Jarille, joka oli edellisiltana lähtenyt mökille tekemään jotain, mitä Kaarina ei ollut vaivautunut painamaan mieleensä. Mies ei vastannut puhelimeen.

– Saamari, Kaarina manasi ääneen. Juuri nyt, kun kaipaisin hänen rauhoittavaa ääntään, hän pitää puhelimensa hiljaisella. Sitten Kaarina muisti, että Jari oli aamulla lähettämässään viestissä maininnut kärsivänsä päänsärystä. Ehkä mies vain nukkui.

Kaarina päätti soittaa ystävälleen Nizzaan. Elina kuunteli hänen huoliaan kärsivällisesti.

– Kuulehan nyt, hän sanoi lopulta. – Jos ne ovat niin tyhmiä, että potkivat sinut pihalle, ei ole mitään hätää. Perustetaan yhdessä firma ja näytetään kaikille, mistä kana pissii!

– Kiva ajatus, Kaarina vastasi, mutta huokaisi raskaasti. – Meillä vain on pikkuisen pitkä välimatka pissittää sitä kanaa, kun sinä asut siellä Nizzassa.

– En enää kauan, Elina yllätti ystävänsä.

UUTISVAINU JOHTAA MURHAAJAN JÄLJILLE

Viikko-lehden toimitus ajautuu kaaokseen, kun päätoimittaja löytyy murhattuna lenkkipolun varrelta. Muutosneuvottelujen ja irtisanomispelon keskellä toimittaja Kaarina Riikonen ryhtyy tutkimaan tapausta pelastaakseen uransa ja selvittääkseen totuuden.

Kaarinaa ei pidättele mikään, kun hän yhdistää voimansa kokeneen rikostoimittajakollegansa kanssa. Mukana tutkimusten käännteissä on myös charmikas rikosylikomisario Anton Koivunen. Jokainen johtolanka paljastaa uuden salaisuuden: onko julman teon takana kosto, kateus, vallanhimo vai huumebisnes? Löytyykö syyllinen toimituksesta? Kuka kantaa niin suurta kaunaa, että kykenee murhaan?

Murha toimituksessa on kutkuttava arvoitusdekkari, joka vie lukijan rikosten, rakkauksien ja salaisuuksien pyörteisiin Helsingin syksyisissä maisemissa. Seuraa Kaarinaa, kun hän kulkee vaarallista polkua kohti paljastuksia, jotka voivat muuttaa kaiken.

Murha toimituksessa on Marja Aarnipuron viihdyttävän ja vauhdikkaan Kaarina Riikonen ratkaisee -dekkarisarjan kahdeksas, itsenäinen osa.

**CRIME
TIME**